

Het Pomphulletje

Mededelingenblad

van en voor de bewoners

van Assel en Hoog Soeren.

Redactie:
C.S. Boss (5191680)
trui-cees@planet.nl

- Van de redactie
- Mededelingen Buurt- en Belangenvereniging
- Mededelingen uit het dorp
- Tuinieren op Hoog Soeren en Assel
- Voor uw agenda

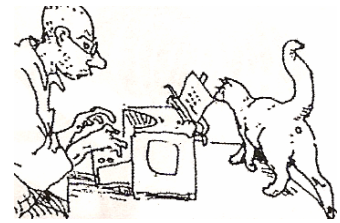

Een echte adder in Assel

Foto Joris van Riemsdijk

Van de redactie

Na een lange relatief koude winter met een prachtig sneeuwlandschap gaan we heel voorzichtig weer naar het voorjaar toe. De echte tuinliefhebbers zijn al begonnen maar Koning Winter is nog niet weg.

In dit Pomphulletje staan enkele wijzigingen voor uw herziene adreslijst van dorpsbewoners. Ook hierbij weer een plattegrond van ons dorp.

Zoals u wellicht weet is het dit jaar 65 jaar geleden dat Apeldoorn werd bevrijd. Diverse activiteiten worden hiervoor georganiseerd. Voor de allerlaatste keer komt een groep Canadezen naar Apeldoorn om dit mee te vieren. Voor het complete programma verwijs ik u naar www.apeldoornendeoorlog.nl

In dit Pomphulletje leest u, heel passend in deze periode, nog één keer een stukje uit het dagboekje van Mevrouw J.C.Parqui-Malcomesius ingebracht door haar kleindochter Heidi Langenbergh

Ook twee interviews met bekende dorpsgenoten zijn in dit nummer opgenomen.

De redactie wenst u allen fijne Paasdagen en een mooie Lente toe.

Redactie : Trui Boss, Cees Boss, Jan Koning, Hessel Posthuma,
Âse van Riemsdijk-Kreenen en Edith van Teeseling.

Inleveren van de teksten voor het volgende Pomphulletje graag per e-mail, maar wel als bijlage i.v.m. de verwerking ! Uiterlijk dinsdag 1 juni 2010.

Website : www.hoogsoeren.info

VROLIJK PASEN

Mededelingen van het Bestuur van de Buurt en Belangenvereniging

In memoriam Dicky van Amstel

Op 12 januari jl. overleed "onze" zuster van Amstel. Wij namen afscheid van haar tijdens een indrukwekkende dienst in de Kapel in Hoog Soeren die door heel veel Soerenaren bezocht werd.

Dicky van Amstel kwam in 1958 als wijkverpleegster naar Hoog Soeren. In die functie verleende zij eerste hulp, bracht onzekere moeders van pasgeborenen de noodzakelijke dingen bij en verrichtte maatschappelijk werk. Zij had daardoor contact met alle geledingen van de Hoog Soerense bevolking. Zij vervulde een functie die door sommige deskundigen in deze ingewikkelde tijd als voorbeeld voor efficiënte eerstelijns-hulp wordt omschreven.

In 1970 werd Dicky wegens lichamelijke problemen voor dit werk afgekeurd. Maar gelukkig voor Hoog Soeren hield daarmee haar directe aanwezigheid in en bemoeienis met Hoog Soeren niet op... In tegendeel.

De kinderen in de lagere-school leeftijd gingen naar club op woensdagmiddag in het Zusterhuis waar zij veel nuttige en creatieve zaken leerden. Ik meen me te herinneren dat onze oudste, een jongen, zelfs van haar leerde breien en punniken. Bij ons thuis liggen nog veel voorwerpen die voor Moederdag of voor verjaardagen werden gemaakt en die de lerende hand van Dicky verraden.

En die lerende hand kon heel veel. De vrouwen in Hoog Soeren leerden dat er nog andere mogelijkheden waren dan breien. Dicky organiseerde cursussen patchwork, kant klossen en wandkleden maken.

Ik vermoed dat er per inwoner nergens zoveel patchwork werd geproduceerd als in Hoog Soeren.

Dank zij haar inzet werden vrouwen in Hoog Soeren actief in de Nederlandse Bond voor Plattelandsvrouwen. Het Zusterhuis was een centrum en een ontmoetingsplaats en Dicky was een vraagbaak op vele gebieden.

Zij stond aan de wieg van de jaarlijkse Kerstviering in Hoog Soeren, eerst in het Zusterhuis en later in de Kapel.

De creativiteit van Dicky en de technische vaardigheid richtte zij niet alleen op Hoog Soeren, voor het museum in Zutphen restaureerde zij bijvoorbeeld antieke kleding en haar wandkleden zijn, behalve in de Kapel in Hoog Soeren tijdens Vastentijd, ook in andere kerken te vinden.

Het jaar 1999 was voor Dicky en voor heel Hoog Soeren een hoogtepunt; er werd een tentoonstelling georganiseerd, "Talenten uit het Zusterhuis", waar creatieve producten, die onder haar leiding waren gemaakt, te zien waren.

Tijdens de opening van deze tentoonstelling werd zij, op initiatief van de Buurt en Belangenvereniging, geridderd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau en zelden zal iemand deze onderscheiding zo verdiend hebben als Dicky en er zo trots op zijn geweest.

Het onder leiding van Dicky gemaakte wandkleed dat in de Brandweerkazerne hangt met daarop huizen uit Hoog Soeren en gemaakt door de bewoonsters van die huizen is voor mij het symbool van wat Dicky voor Hoog Soeren betekende: verbondenheid, gezamenlijkheid en zorg voor anderen. Het is goed te weten dat Dicky op haar beurt die zorg tot het laatst vanuit Hoog Soeren heeft ontvangen.

Zuster van Amstel, " Jij blijft in ons hart."

Verdere mededelingen van het bestuur

- 1) Zoals u allen in de krant heeft kunnen lezen heeft het College van B en W van Apeldoorn aan de minister geadviseerd om Hoog Soeren niet als Rijksbeschermd Dorpsgezicht aan te merken. De gemeente heeft geluisterd naar de meningen van de aanwezigen op de voorlichtingsavond en naar de motieven van het Bestuur van de Buurt en Belangenvereniging en uiteindelijk een negatief advies uitgebracht. Dit wil niet zeggen dat Hoog Soeren geen Rijksbeschermd Dorpsgezicht wordt. De minister kan het advies naast zich neerleggen.

- 2) Pomphul/Ruimzicht is nu eindelijk gesloopt. De uiteindelijke bestemming is nog onzeker, Beter Wonen twijfelt aan de financiële haalbaarheid van het goedgekeurde bouwplan. De woningbouwvereniging heeft beloofd een informatieavond te organiseren. Van Beter Wonen ontvingen wij ook bericht dat de toewijzing van starters- en seniorenwoningen is veranderd. Inwoners en/of directe familieleden krijgen meer kans bij de toewijzing.

- 3) De mid-wintermarathon heeft volgens onze informatie uiteindelijk weinig problemen opgeleverd. Voor alle duidelijkheid: wij hebben met de organisatie in oktober overlegd over de problemen uit het verleden. Toegezegd werd dat alle inwoners op tijd een schema van afsluiting van de wegen zou ontvangen en dat in noodgevallen door het Bestuur van de Buurt en Belangenvereniging aan betrokkenen een ontheffing kon worden uitgereikt.

Veel inwoners hebben de toegezegde informatie niet ontvangen en de vignetten kwamen niet bij het Bestuur terecht maar bij een sluwe inwoner die zelf de vignetten opvroeg en blijkbaar als bestuurslid werd beschouwd.

De organisatie van de marathon heeft toegezegd de informatie volgend jaar bij iedereen te laten bezorgen door een inwoner uit Hoog Soeren en de ontheffingen bij het officiële bestuur af te geven.

- 4) Bij de aflevering van de blauwe containers voor papier is blijkbaar wat misgegaan; een aantal mensen heeft de container nog niet ontvangen. Een telefoontje naar Circulus is voldoende om alsnog de gewenste container te ontvangen.
- 5) De gemeente is, na overleg met het Bestuur, begonnen met herstel van de houtwal tegenover het Pannekoekenhuis. Zieke bomen worden verwijderd, en er wordt opnieuw aangeplant. Wij willen benadrukken dat wij door de gemeente betrokken zijn bij de plannen voor dit herstel. Indien u meent iets te klagen te hebben: graag bij ons en niet bij de uitvoerder(s).
- 6) Op verzoek van trouwe bezoekers van de buurmännerborrel:
Vanaf september 2010 wordt de buurmännerborrel gehouden op de eerste maandag van de maand. Tot aan de zomerperiode blijft de oude tijd (tweede maandag) gehandhaafd.

Mutaties adreslijst per 24 feb 2010

Hoog Soeren

Huisnr	Naam	Voorletter(s)	Telefoon	Postcode	Buurt	Bijzonderheden
30	Pannekoekenhuis Berg en Dal		519 1219	7346 AB	Buurt	
71	Muts/Popma	R./A.	3550607	7346 AE	De Enk	Eikendal
138	Van Leeuwen	J. en G.	06-31202942	7346 AH	Oranjeoord	Veluwehuis

Assel

Straat	Huisnr.	Naam	Voorletter(s)	Telefoon	Postcode	
Alverschotense-weg	26	Boss	C.S. en T.	519 1680	7346 AL	

Mededelingen uit het dorp

Op 12 januari 2010 is in Apeldoorn op de leeftijd van 85 jaar overleden Dicky van Amstel. Onder de eretitel “zuster van Amstel” was deze markante vrouw in Hoog Soeren bekend en heeft met toewijding, zorg en liefde een belangrijke rol gespeeld voor velen om haar heen.

Ons medeleven gaat uit naar haar familie. Wij wensen hen veel sterkte bij het verwerken van dit verlies.

Graag zou ik in het Pomphulletje willen vermelden de goede service van de houtvesterij. In het najaar heb ik aan de heer Olthof gevraagd het fietspad beter zichtbaar te maken vanaf de Soerenseweg. De daarop volgende dagen zijn de mannen van de houtvesterij Hoog Soeren direct met de snoeiwerkzaamheden gestart. Vandaar dat er nu voor de kinderen van Hoog Soeren een veilig zicht is vanaf de weg.

Bedankt, Joke Kamstra.

GEBEURTENISSEN BIJ DE BEVRIJDING MEI 1945 OP HOOG SOEREN

Onze dorpsgenote Heidi Langenbergh uit de Roode Pan citeert nogmaals uit het dagboekje van haar grootmoeder Mw.J.C.Parqui-Malcomesius:

“Toen het twee nachten voor de bevrijding van Apeldoorn reeds donker begon te worden, klopten oude Mientje Bloemendaal en haar dochter, schoonzoon en twee kinderen bij ons aan. Dagen en nachten hadden zij in Apeldoorn doorgebracht in hun kelder. Feller en feller werd het gevecht om Apeldoorn en ‘t levensgevaar steeds groter. Zij waren op weg naar hun familie in Kootwijk, maar dat was niet meer te bereiken. En de vraag was of ze nu bij mij konden overnachten.

Twee slaapkamers op de bovenverdieping aan de achterkant waren gevorderd door de Duitschers, aan de voorkant sliepen Mies en Peter. En ik sliep in mijn kamertje beneden. Dus legden we in de woonkamer matrassen op de grond waarop ze konden slapen.

In die nacht kwamen vluchtende Duitschers. Ze joegen hun paarden tot in de garage, namen stro dat buurman Schipper erin had gelegd en gebruikten dat om te slapen onder de waranda’s, onder de dennen en op het grasveld. ’s Nachts om twee uur werd ik gewekt door geschreeuw van vluchtende Duitschers, dat gepaard ging met dreunen en kraken van de wand waartegen mijn bed stond. ’t Gekraak werd zo erg dat ik meende dat de trap buiten afgebroken werd. ’t Was zeer donker en ik durfde in mijn eentje niet te gaan kijken.

Eindelijk werd het dag en verzamelde ik al mijn moed om naar buiten te gaan. Op een paar na waren alle Duitschers verdwenen. Ook de paarden. Er stormde een Duitscher op mij af en vroeg : Waar is de koe? Om twee uur hebben we hem hier aan de haak vastgemaakt. Ik zei natuurlijk: ".Ik weet het niet, ga hem maar zoeken" en wees hem de sporen. Die koe hadden ze waarschijnlijk gestolen en meegenomen om hem in tijd van nood te slachten. In zijn benauwdheid had dat dier zich tegen de wand waar mijn bed stond aangeduwd en dan weer tegen de trap aangebokt .Hij had zich losgewerkt en is later teruggevonden, zo hoorde ik, aan de andere kant van 't dorp met een groepje dronken Duitschers, die hem na een hevige ruzie meenamen naar het Aardhuis. Daar vonden de Canadezen hem weer, hebben hem geslacht en verdeelden het vleesch, ook onder de Soerenaars.

DE DAG DIE ONZE BEVRIJDING BRENGEN ZOU

Nadat de Canadezen Apeldoorn bevrijd hadden, trokken ze naar de Aardmansberg om het chalet (het Aardhuis) van H.M. de Koningin in handen te krijgen. De Canadezen waren verkeerd ingelicht en dachten er Duitschers aan te treffen, die al vertrokken waren. Toen ze er aankwamen kon jachttopziener Schoep hen niet aan het verstand brengen, omdat hij geen Engels sprak, dat ze 't mis hadden. Schoep en de zijnen waren daardoor genoodzaakt om zich in de kelder in veiligheid te stellen. Want de Canadezen vertrouwden de zaak niet en doorschoten van alle kanten hun schuilplaats. Gelukkig zonder iemand te treffen. Maar het huis was wel doorzeefd met kogels.

De vluchtende Duitschers die gehoopt hadden in het Aardhuis nog een schuilplaats te vinden, raakten slaags met de Canadezen en enkele sneuvelden en werden er tijdelijk begraven.

Gedeelten van het bos waarin de vluchtende Duitschers zich verschuilden, werden in brand gestoken, zodat men op verschillende plaatsen de rookwolken zag opstijgen en de Soerenaars tenslotte moesten gaan blussen.

Die dag had de ondergrondsche drie maal de officiële vlag bij de Wilhelmina Linde weggehaald uit vrees voor wraak, want Hoog Soeren was nog niet bevrijd.

DE BEVRIJDING

Nadat in de vroege morgen van zondag 17 april 1945 Apeldoorn na een hevig gevecht door de Canadezen was bevrijd, kwamen 's middags om 4 uur twee kleine Canadese auto's voor het gesloten hek op de Klinkenberg. Toevallig was ik op bezoek in het huis dat beneden aan de berm staat en behoorde tot de eerste die hen de hand drukte en onze dank betuigde. Op 't zelfde moment werd de vlag voor het kerkje gehesen en anderhalf uur later kwam Dominee van Hoogstraten, die ondergedoken was bij zijn tante juffrouw Verhoog, om een dienst te houden. Er werd toen overal in 't rond nog gevochten, zodat zijn komst per fiets levensgevaarlijk was geweest. Voor het eerst zongen we toen weer het Wilhelmus. Hij liet ook zingen Psalm 18 vers 5. Het lied dat gezongen is van cel tot cel door ter dood veroordeelden.

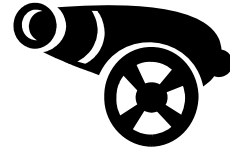
Psalm 18 is gemaakt voor Israël in alle tijden van benauwdheid

Toen wij de kapel uitkwamen stond opeens buurman Braat voor mij en zei dat de Canadezen al drie maal hadden getracht mij te spreken om te zeggen dat zij de

koepel in mijn tuin moesten vorderen voor de ordonnance. Op hun herhaald verzoek heeft hij de koepel tenslotte voor ze opengebroken.

Ik snelde naar huis en thuisgekomen zag ik dat vanuit de ramen van de koepel draden liepen naar de kanonnen die opgesteld waren op het veld naast mijn tuin. De soldaten die daar zaten werden door koptelefoons verbonden met de koepel. Het doel was de Duitsers vanuit de verte in de bossen waar ze zich verstopten te beschieten.

Toen ik de volgende ochtend uit mijn slaapkamer kwam, klopte een Canadese officier aan en vroeg water om zich te wassen. Ik kon hem tot grote tevredenheid mijn wastafel aanbieden.

Drie jonge Soerenaars hebben in deze strijd hun leven moeten geven voor 't Vaderland .Het zijn: *Gerrit van Essen, Lulof de Wilde en Johannes Sielias* .

Heidi Langenbergh.

Interview met Derk Munnik

(eigenaar Hotel Oranjeoord en restaurant HoogHeid)

In 2005 kwam Oranjeoord voor het eerst in beeld, via internet, maar.... laten we bij het begin starten.

Derk Munnik, geboren op 10 juli 1956 te Leiden, is opgegroeid in Lisse. Hij was nummer vijf van een gezin met zes kinderen. Vader werkte bij de PTT en moeder zorgde thuis voor het drukke gezin. Ze hadden het absoluut niet breed. Van jongs af aan leerde Derk dat geld alleen niet zaligmakend is. Voor

alle ouders die in of vlak na de 2^e wereldoorlog kinderen moesten opvoeden, golden min of meer dezelfde regels; zuinig zijn, geen eten verspillen en vooral hard werken. Daar was immers nog nooit iemand aan dood gegaan. Hij volgde MAVO en HAVO en startte, tijdens het vervullen van de militaire dienstplicht, met een avond HEAO opleiding. Werkte bijna 3 jaar als assistent accountant bij het toenmalige kantoor Dijker & Doornbos in Amsterdam. De ouders van zijn middelbare schoolvriendin hadden in die tijd een juwelierszaak gestart in groeigemeente Alphen aan den Rijn. Vanzelfsprekend hielp Derk mee in de opbouwfase. Het juweliersvak intrigeerde hem dusdanig dat hij besloot zich full time voor het familiebedrijf in te gaan zetten. In de avonduren volgde hij diverse opleidingen in zilverstad Schoonhoven.

In Alphen aan den Rijn kwam hij voor het eerst in contact met de Junior Kamer. Voornamelijk de sociaal maatschappelijke activiteiten boeiden hem enorm. Zo was hij betrokken bij de opstart van Golfclub Zeegersloot en later bij het Archeon.

Vanuit de Junior Kamer werd een waterpompenproject opgestart. Aanvankelijk was het de bedoeling één pomp te plaatsen in Suriname. Dit stuitte op allerlei corruptie problemen al bij het invoeren van het apparaat. Toen werd gekozen voor Kenia en uiteindelijk zijn er vele pompen geplaatst in de Sahel zone. Met name in Burkino Faso waar hij nauw samenwerkte met de Stichting Sahelp en Frans Renders (Witte Paters).

Na het vervullen van diverse functies op landelijk niveau was Derk 1992 landelijk voorzitter van Junior Kamer Nederland en besloot hij in 1995 zijn actieve lidmaatschap als Executive Vice President Area A Junior Chamber International. Verantwoordelijk voor Africa en het Midden Oosten.

Vanaf 1986 begon Derk 'zijn reis rond de wereld'. Hij nam afscheid van zijn jeugdliefde en Alphen aan den Rijn. Ondernam dingen die menigeen pas doet na zijn of haar pensionering. Bezocht meer dan 100 landen, gaf trainingen, deed ontwikkelingswerk voor Care en Unicef. Organiseerde supportersreizen voor Ajax en het Nederlands voetbal elftal en trouwde met Monique. Van 1989 – 1995 had hij o.a. een juwelierszaak, giftshop en chocolaterie in de Palace Promenade in Scheveningen. Vanwege de vele overvallen en bedreigingen besloot het inmiddels gecreëerde gezin te verhuizen naar Hilversum.

De juwelierszaak verhuisde in afgeslankte vorm mee. Junior Kamer was passé vanwege het bereiken van de 40 jarige leeftijd. Voor Derk betekende de politiek een logisch vervolg. Zeker met opgroeiende kinderen was het voor hem belangrijk een bijdrage te kunnen leveren aan zijn eigen leefomgeving. Het lokale VVD bestuur werd ingeruild voor een actieve carrière bij Leefbaar Hilversum. Van 1998 tot 2000 was Derk wethouder in het mediadorp. Hij was actief betrokken bij de opkomst van Leefbaar Nederland. Kon zich echter niet verenigen met de koers ingeslagen door voorman Jan Nagel en verliet de partij vlak voor de moord op Pim Fortuyn.

Startte zijn eigen politieke partij DLP Hilversum (Democratisch Liberale Partij). Bij de laatste Gemeenteraadsverkiezingen werd de partij vernieuwd in Hart voor Hilversum. Goed voor een flink aantal zetels in Hilversum. Al met al is Derk ruim 11 jaar politiek actief geweest.

Terug naar het begin. In 2005 komt Oranjeoord in beeld. Derk en zijn vrouw zoeken een zorghotel. Van dichtbij hebben ze meegemaakt hoe een vriendin is overleden aan de ziekte A.L.S. (een dodelijke spier- zenuwaandoening). Zo'n hotel zou tijdelijk patiënten kunnen opnemen en daarmee de familie, die 24 uur per dag in touw is, kunnen ontlasten van de enorme zorg. Ze zien het vervallen hotel Oranjeoord en worden gegrepen door de prachtige omgeving. Het avontuur wordt in gang gezet. Gaandeweg de ontwikkeling van het businessplan wordt er eerst gekozen voor een regulier hotel met in de toekomstige nieuwbouw een gescheiden vleugel voor patiënten. Uiteindelijk loopt alles anders.

Het financiële plaatje is zwaar en ze moeten veel hobbels nemen. Kort na de officiële opening blijkt dat hun huwelijk (na 20 jaar) hier niet tegen opgewassen is. Een echtscheiding is het gevolg. De drie kinderen blijven nog ruim een jaar bij Derk wonen... Poeh!!... Maar hij heeft geleerd om te knokken en richt zich op wat wel leuk is n.l. de mix van activiteiten die onder het dak van het vernieuwde Oranjeoord kunnen plaatsvinden. Het hotel is in zijn ogen een sociale ontmoetingsplaats voor business, conferenties, voor feesten en partijen. Het klinkt misschien gek, maar zeer waardevol zijn de uitvaarten die bij Oranjeoord plaatsvinden en waar Derk creatief aan meewerkt. Het rouwen en trouwen... zo komt alles uiteindelijk bij elkaar.

Interview met Tine Harleman

Tine is auteur van knutselboeken en dat straalt ze ook uit. Haar werkruimte is één groot kleurenfeest. Het hele kleurenpalet is vertegenwoordigd. Te druk? Welnee, het is er oergezellig. Met een lekkere pot thee gaan we naar boven, om eens te kijken wat Tine allemaal doet. Nou het is absoluut duidelijk, dat hier een echte kleuterjuf achter zit. En dat is ook zo. Ouderwetse opleiding gevolgd en daarna doorgegroeid naar het basisonderwijs. Haar leukste uurtjes

waren echter het knutseluur of zoals wij zouden zeggen: de handenarbeid lessen.

En zo kon het gebeuren, dat Tine stopte met het onderwijs om voor zichzelf te beginnen. Ze maakte een boek over kindertraktaties, dat de aandacht trok van Marianne Perlôt, bekend van ansichtkaarten en knutselboeken. Via haar kwam ze bij uitgeverij Forte terecht, waar haar eerste boek “knutselen voor kinderfeestjes” werd uitgegeven en haar een contract werd aangeboden. Wat een geweldige start.!

Een anekdote : Kort geleden belde de krant het A.D.(Algemeen Dagblad) en vroeg of ze 3 surprises wilde maken voor de volgende dag. Het was kort voor Sinterklaas. Tine zegt nooit nee, dus gebeurde het, dat ze heel vlug en wel onmiddellijk aan de slag ging en de surprises maakte. Ze kreeg geen geld, maar wel een artikel in de krant. De volgende ochtend ging om 7.15 u. de telefoon. Chiel Beelen vertelde haar, dat er een groot stuk over haar in het A.D. stond. Dit heeft zoveel leuks gebracht. Inmiddels heeft ze vele boeken gepubliceerd over knutselen en traktaties. Ze gaan letterlijk als broodjes over de toonbank. Ook heeft ze regelmatig publicaties in diverse tijdschriften, zoals OOK (opa's en oma's), Groter groeien en Hobbyhandig.

Kost dit alles niet heel veel tijd? Ja, natuurlijk zit Tine heel wat uurtjes alleen boven op haar werkkamer en nu Bert (echtgenoot) gestopt is met werken, wil ze best tijd vrij maken, om met hem op de fiets te klimmen, maar ja... het komt er maar niet van, want juist nu heeft ze weer een prachtige opdracht n.l. het maken van een sprookjesboek. Deze keer zelfs samen met haar zoon Coen, die gedichten schrijft bij de sprookjes van Tine. Het is toch niet te geloven! En ja juist dat vindt Tine zo fantastisch. Ze geeft zich er met hart en ziel aan over en er staan al heel wat sprookjestafelrelen klaar. Kleurrijke schattige poppenhuisjes, zoals Roodkapje bij grootmoeder (ligt in bed als wolf) Eerst uitgevoerd in bruin, o nee, een wolf is grijs, dus opnieuw gemaakt, nu in grijs, nee, niet echt leuker, dus toch maar weer bruin. Ik bedoel maar: hoezo vrije tijd?? Het is gewoon keihard werken, maar ja, het is hartstikke leuk.

Op een goed moment merkte ze dat ze toe was aan een nieuwe uitdaging en uitgeverij Cantecler is op hobbygebied de grootste. Ze veranderde van uitgever en pleegde contractbreuk zonder dat ze wist dat dat niet mocht. Het werd een hele rel. Uitgever niet blij en Tine was al weg. Uiteindelijk is het goed gekomen en werkt ze nu voor Cantecler.

Hoe komt ze aan ideeën? Waar haalt ze haar inspiratie vandaan?

Tine is in het bezit van vele prentenboeken en ze doet haar inspiratie vooral op in boekwinkels en in Amsterdam om 't liefst bijzonder “gekke” winkeltjes te bekijken en haar ogen goed de kost te geven. Ook houten kinderspeelgoed heeft haar belangstelling.

Tot nu toe heeft ze ongeveer ieder jaar een boek gepubliceerd en met recht kan ze trots zijn op zichzelf, maar dat ligt niet zo in de aard van het beestje. Laten wij het dan maar zeggen:... "Tine we zijn hartstikke trots op je, echt waar !"

Tuinieren op Hoog Soeren en Assel

Van de tuinclub Hoog Soeren.

Op woensdagavond 20 januari bezochten ruim 50 dorpsgenoten en hun introducés de 3D-diavoorstelling over Engelse tuinen in de kapel, georganiseerd door de tuinclub.

De heer Piet Boersma uit Emmeloord liet ons prachtige dia's zien van tuinen in zuid Engeland. Hij vertelde over de geschiedenis, de aanleg en andere wetenswaardigheden m.b.t. de tuinen.

Door zijn achtergrond als tuinenontwerper, organisator van tuinenreizen en begeleider van reizen kon hij boeiend verslag doen van zijn vele reizen langs tuinen.

Na de voorstelling bleven de bezoekers nog wat napraten onder het genot van een glaasje. Die avond bleek maar weer dat de kapel heel geschikt is voor dit soort bijeenkomsten.

Mary Kühne.

VOORJAAR 2010

Als ik dit schrijf is alles nog bedekt met sneeuw. Het is nauwelijks voor te stellen, maar het voorjaar zit er aan te komen. Bij het verschijnen van dit nummer zullen de winterakonieten, sneeuwkllokjes en speenkruid al bloeien.

Als het speenkruid bloeit is het gedaan met de winter, zo wil de traditie.

In Engeland heet dit plantje trouwens 'lesser celandine' van het Griekse *chelidon*, zwaluw. Volgens de zestiende-eeuwse Britse plantkundige Henry Lyte heeft dit te maken met het feit dat speenkruid 'beginneth to springe and to flowere at the coming of the swallows'. Dit moet echter niet al te letterlijk genomen worden. In werkelijkheid bloeit het speenkruid lang voor de eerste zwaluwen terugkomen uit het zuiden. Misschien moeten we het wel zien als een soort plantaardige zwaluw: hun bloei kondigt de lente aan, net zoals de eerste zwaluwen dat later doen. De winterakoniet is ook een bloem die tegen het eind van de winter bloeit, vaak nog voor de sneeuwkllokjes. Winterakonieten zijn planten met een grillig temperament; ze houden van kalkhoudende grond, maar doen het in sommige tuinen ook goed in zure bladaarde. In andere tuinen gedijen ze helemaal niet en zijn met geen mogelijkheid aan het bloeien te krijgen. Soms doen ze het niet in de border, maar weer wel in het grind. De meest geplante winterakoniet is *Eranthis hyemalis*.

Het lijkt erop dat het sneeuwkllokje steeds vroeger gaat bloeien. Door het broeikas-effect wordt de aarde warmer en worden de winters zachter. Deze winter is natuurlijk een uitzondering. Volgens klimatologen zal dit er toe leiden het sneeuwkllokje omstreeks 2035 zo'n twee weken eerder zal bloeien. In 2085 zal dit zelfs een maand eerder zijn, en als deze trend doorzet kunnen we tegen het eind van deze eeuw de eerste bloeiende sneeuwkllokjes rond de kerstdagen verwachten. Niet dat we dat zullen meemaken.

Het leverbloempje, *hepatica nobilis*, is ook een vroege bloeier. Het bloeit al in maart tussen het dorre blad van het vorige seizoen. Leverbloempjes houden van humus en van schaduw en gedijen het best op neutrale of kalkrijke grond, maar licht zure grond is geen bezwaar. Plant ze onder bladverliezende bomen, waar de grond in het voorjaar vochtig en in de zomer droog is.

Het is vertederend dat we sommige bloemen uitsluitend bij hun koosnaam noemen. We hebben het over madeliefje en nooit over madelief, behalve in afkeurende zin: straatmadelief; ook leverbloempje, zonneroosje, viooltje en lelietjes-der-dalen. Een oud volksgebruik wil dat de lente in het land is als je met één voet tegelijk negen madeliefjes kunt bedekken. Zo kunnen mensen die op grote voet leven zelfs de seizoenen naar hun hand zetten! In Engeland moet die voet nog iets groter zijn, want daar luidt het gezegde: 'it ain't spring till you can put your foot on twelve daisies'. Madeliefjes zijn echter niet echt lentebodes. In feite bloeien ze bijna het hele jaar door omdat ze niet afhankelijk zijn van het aantal uren daglicht om in bloei te komen. In de winter zijn ze weliswaar minder overvloedig aanwezig, maar met de eerste mooie voorjaarsdagen duiken ze massaal op. Madeliefjes gelden traditioneel als een symbool van vriendelijkheid, onschuld en liefde.

Politie:	Wijkagent de heer Polman. Alarmnummer: 112 Melden niet urgente zaken: 0900-8844
De buitenlijn:	14055
Stadhuis op wielen:	Woensdag van 14.00 u tot 14.30 u bij de brandweerkazerne.
Boekenbus:	Vrijdag van 14.15 u tot 14.30 u bij de brandweerkazerne.
Oud papier ophalen:	Elke 4e donderdag van de maand alleen in de blauwe container!
Buurvrouwenborrel:	Elke eerste woensdag van de maand van 16.30 u -18.00 u in hotel Hoog Soeren.
Buurmannenborrel:	Elke tweede maandag van de maand van 17.00 u tot 18.30 u in hotel Hoog Soeren
Tweede Paasdag	Het traditionele eieren zoeken. (U hoort hier nog meer van).
Op Hemelvaartdag	We gaan weer dauwtrappen. (Nader bericht volgt)